

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Svätý otec zakončil Rok viery. Počas tohto obdobia sme sa snažili rásť s Božou pomocou v tejto teologálnej čnosti, koreni kresťanského života, a to tak, že sme naliehavo prosili Pána: *adáuge nobis fidem!*¹, daj nám väčšiu vieru, a spolu s ňou nádej, lásku a zbožnosť. Po týchto mesiacoch milosti a s podnetmi, ktoré sme v nich dostali, sa teraz naďalej usilujeme kráčať deň čo deň po tejto ceste, ktorá nás vedie do neba. Utekajme sa k Najsvätejšej Panne Márií, Učiteľke viery a dôverného vzťahu s Bohom, aby spravila účinnými naše túžby byť vernými jej Synovi a Cirkvi.

Dokumenty učiteľského úradu Cirkvi a tiež nedávno vydaná encyklika *Lumen fidei* zdôraznili dve základné charakteristiky, ktoré ležia v základoch viery tak, ako nám ich predkladá Nový zákon. Svätý Pavol zdôrazňuje, že *fides ex audítu*², že viera pochádza z počúvania Božieho Slova, ktoré sa číta a prijíma v Cirkvi. Zároveň nás svätý Ján učí, že Ježiš Kristus, vtelený Boží Syn, je *pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet*³, a udeľuje nám schopnosť poznávať tajomstvá skryté v Bohu. Svetlo a slovo, slovo a svetlo teda predstavujú neodlučiteľné aspekty viery, ktorú vyznávame. **Je však naliehavé znovu doceniť charakter svetla, ktorý je vlastný viere, lebo ak zhasne jeho žiara, aj všetky ostatné svetlá napokon strácajú svoju silu**⁴. Ďakujeme Bohu z celého srdca, dcéry a synovia moji, za tieto jasné svetlá, ktoré v nás Duch Svätý pomocou učiteľského úradu Cirkvi a života svätých neustále roznečuje. Snažme sa ich prijať a nechajme sa viesť Duchom Svätým v našom každodennom živote.

V polovici minulého mesiaca sa uskutočnil v Ríme kongres o „Svätom Josemaríovi a teologickom myslení“. Účastníci kongresu rozoberali, ako prispelo učenie a svedectvo svätých k prehĺbeniu viery a následne k prehĺbeniu teologického výkladu učenia Cirkvi. Kongres sa stal novou príležitosťou k tomu, aby sa v teologických kruhoch rozšírili hlavné prvky posolstva, ktoré náš Otec dostal 2. októbra 1928 od Boha. Toto posolstvo dostal spolu s úlohou odovzdať ho ostatným kresťanom, a to hlavne tým, ktorí sú ponorený do rodinných, profesionálnych, sociálnych a ďalších aktivít bežného života.

Počas minulých mesiacov som sa zamerlal na pravdy viery obsiahnuté v článkoch Kréda. Chcel by som teraz vám i sebe pomôcť dôjsť k určitý záverom, ktoré by touto cnosťou naplnili náš život v nasledujúcich mesiacoch. A teda, snažiť sa hlbšie preniknúť do otázky, ako sa má viera prejavíť v našom každodennom konaní tak, aby skutočne osvecovala náš rozum, posilňovala našu vôľu a upevňovala naše srdce, a my sme tak mohli vnášať poznanie Boha a jeho lásku do nášho konania a toto poznanie a lásku prinášať tiež všetkým dušiam.

Východiskový bod spočíva v dôvere, že v Cirkvi nachádzame hojnosť posväcujúcich prostriedkov, ktoré nám zanechal Ježiš. Medzi inými sú to hlavne prijímanie sviatostí, plnenie Božích a cirkevných prikázaní a modlitba, ako to vysvetľuje encyklika *Lumen fidei*.

Sviatosti sú úkonmi Krista, skrze ktoré jeho Najsvätejšie Človečenstvo, oslávené v nebi, prichádza do okamžitého a priameho kontaktu s dušami, aby ich posvätil. Navyše, Duch Svätý využíva aj iné cesty, pre nás neznáme, pomocou ktorých približuje ľudí k Bohu. Avšak pápež upozorňuje, že **naša kultúra stratila vnímavosť na túto konkrétnu prítomnosť Boha a jeho pôsobenie vo svete. Myslíme si, že Boh sa nachádza len na druhom svete, v inej rovine reality, oddelený od našich konkrétnych vzťahov. Ak by to však bolo tak, ak by nebol schopný pôsobiť vo svete, jeho láska by nebola skutočne mocná, naozaj reálna**⁵.

Uvažujme ešte raz o učení svätého Josemaríu, jasne sformulovaného už v jeho mladosti, kedy napísal: **Je potrebné presvedčiť sa o tom, že Boh je neustále pri nás. Žijeme, akoby Pán bol od nás niekde ďaleko, tam, kde svietia hviezdy, a zabúdame, že je vždy po našom boku. Je tu ako milujúci Otec – každého z nás miluje viac, ako môžu všetky matky sveta milovať svoje deti –**

¹ Lk 17,5.

² Rim 10, 17.

³ Jn 1,9.

⁴ Pápež František, Encyklika *Lumen fidei*, 29.6.2013, n. 4.

⁵ Ibid., n. 17.

pomáha nám, radí nám, požehnáva nás ... a odpúšťa nám. (...) Musíme byť naplnení a presiaknutí myšlienkou, že Boh je náš Otec, náš skutočný Otec, ktorý je pri nás a na nebesiach⁶.

Toto sa naplňa hlavne v momente, keď prijímame sviatostné rozhrešenie a Eucharistiu. Pohnutý týmto presvedčením viery, akú istotu nadobúdame v odpustení a blízkosti nášho Pána, aký pokoj sa vlieva do duše a ako sa len stávame schopnými prenášať tento vnútorný pokoj na naše okolie! Preto budem stále neúnavne trvať na tom, aby sme pristupovali k týmto sviatostiam vždy s úplnou istotou, že je to práve Duch Svätý, ktorý nás skrze Ježiša Krista ťahá k Otcovej láske.

Vnesme tieto úvahy do zápasov nášho vlastného vnútorného boja. Môžeme byť a máme byť svätými, aj napriek našim nedostatkom a našim pádom, pretože Boh nás volá, aby sme vstúpili do vnútra Božieho života ako jeho deti v Ježišovi Kristovi a ponúka nám nato všetky potrebné prostriedky. So sviatostnou milosťou a s modlitbou je jednoduchšie plniť prikázania božieho zákona a byť verný úlohám, ktoré sú vlastné stavu každého jedného. **Desatoro nie je zbierka negatívnych predpisov, ale konkrétnych smerovníkov, ako vyjsť z púšte na seba zameraného i v sebe samom uzavretého ja a ako vstúpiť do dialógu s Bohom, nechať sa objasniť jeho milosrdenstvom a stať sa nositeľom jeho milosrdenstva**⁷.

Prosme Pána, aby nám udelil silnú vieru, ktorá oživí všetky naše konania. Istotne veríme Božiemu slovu, s obdivom čítame a rozjíname Evanjelium, ale možno nepresiakne tak hlboko do našej duše, aby pretvorilo každú jednu z našich činností. A v momente ťažkosti, vyprahnutosti, vzdoru okolia, možno strácame odvahu. Nebude to snáď tým, že naša viera akoby zaspala? Nemali by sme počítať viac s pôsobením Ducha Svätého, ktorý skrze milosť prebýva v našej duši? Nestáva sa snáď, že sa niekedy príliš opierame o naše vlastné sily? Uvažujme o premene apoštolov počas Zoslania Ducha Svätého a prispôbme sa Pánovmu vedeniu, ktoré je nám tiež sprostredkované skrze pobožnosti a úkony zbožnosti, ktoré Cirkev vždy odporúčala, a to vnútornú modlitbu, strelné modlitby a ústne modlitby – hlavne svätý ruženec -, obetovanie malých sebazáporov, dbanie o spytovanie svedomia, dobre ukončenú prácu v Božej prítomnosti.

Vnútorný život, učil náš Otec, nie sú pocity. Ak vidíme jasne, že stojí za to obetovať sa deň čo deň, mesiac čo mesiac, rok čo rok, pretože nás neskôr čaká Láska v nebi, koľko len svetla máme! Musíme hromadiť všetky tieto svetlá, deti moje. Musíme urobiť z našej duše akoby nádrž, ktorá zozbiera všetky tieto Božie milosti: jasnosť, svetlo, lahodnosť odovzdanosti. A keď príde tma, noc a trpkosť, potom bude treba vrhnúť sa do týchto čistých vôd Pánovej milosti. A aj keď by som bol v tomto momente slepý, uvidím; aj keď by som bol vyprahnutý, cítim sa ovlažovaný vodou, ktorá tečie z Kristovho srdca k večnému životu. A teda, deti moje, vytrváme v boji.⁸

A takto budeme schopný pomôcť ostatným, aby aj oni kráčali bezpečne po cestách viery. Skutočne, **viera nielenže pozerá na Ježiša, ale sa aj pozerá z Ježišovej perspektívy, jeho očami: je účasťou na jeho spôsobe videnia**⁹. A Pán mal oči pre jednotlivé osoby, ktoré si vážil každého zvlášť, i pre zástupy ako celok. Prišiel na tento svet kvôli každému osobitne a kvôli všetkým, a kvôli všetkým a každému osobitne pokračuje vo svojom vykupiteľskom diele. Našou úlohou je teda priblížiť k Ježišovi všetkých ľudí, ktorých stretne na ceste naším životom, začnúc tými nám najbližšími. Takto konali prví kresťania, ktorí obrátili pohanský svet.

Svätý Josemaría uvažoval na jednom zo svojich prvých rozjímaní o príklade týchto našich prvých bratov a sestier vo viere: ***Nevezdelaní ľudia, ktorí vedeli, že podstúpia mučenícku smrť. Napriek tomu prijímajú túto úlohu byť spolupracovníkmi Krista na spáse sveta a odchádzajú zvrhnúť pohanstvo a naplniť zem krvou kresťanov. Veľmi skoro sa k nim pripája ich predošlý prenasledovateľ Šavol, ktorý sa "vzpiera ostňu vo svojom tele" (porov. Sk 9, 5), a ktorý ich teraz sprevádza v ich učení a slávnom utrpení, ktorým pečatujú ohlasovanú vieru. A hľa, tam idú všetci, so svojou čistotou, očistiť špinavú a zelenú kaluž pohanského sveta. Bojujú pomocou malých cností, ktoré praktizujú, pomocou ich studu, skromnosti a mravnosti, proti***

⁶ Svätý Josemaría, Cesta, n. 267.

⁷ Pápež František, Encyklika *Lumen fidei*, 29.6.2013, n. 46.

⁸ Svätý Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia (posedenia), 17.2.1974.

⁹ Pápež František, Encyklika *Lumen fidei*, 29.6.2013, n. 18.

sklonu vtedajšej spoločnosti k nezriadenému potešeniu (...). Vošli až do samého srdca starovekého sveta: do Ríma. Ale čo by tam mohli uskutočniť? Odpovedá nám na to história: cisársky trón je zvrhnutý a dnes, po dvetisíc rokoch, Peter stále zostáva rímskym biskupom.¹⁰

Taktiež dnes si musíme zachovať tú istú horlivú nádej pred výzvami novej evanjelizácie. *Non est abbreviata manus Domini*¹¹, Pánova ruka nie je prikrátka. Sú však potrební muži a ženy viery, aby sa znovu začali diať divy z Písma. Pred niekoľkými dňami zverejnil pápež apoštolskú exhortáciu *Evangélii gáudium*, ktorá sa vzťahuje práve k záverom Riadneho valného zhromaždenia poslednej biskupskej synody o novej evanjelizácii. Chcel by som vás povzbudiť, aby ste sa oboznámili s týmto textom, pretože nám bezpochyby prinesie nové svetlá, ako dať ešte väčší impulz tejto veľkej úlohe.

Nechcem prejsť bez povšimnutia, že na blížiaceho sa 12. decembra, na sviatok Panny Márie Guadalupskej, pripadá ďalšie výročie "Božej vety", ktoré počul v hĺbke svojej duše svätý Josemaría v roku 1931. Bolo to v časoch veľkých ťažkostí v rozšírení Diela, kedy skrze slová Písma počul: *inter médium móntium pertransibunt aquae*¹², pomedzi vrchy tečú vody milosti, ktoré prekonávajú hocijakú prekážku, všetko, čo sa postaví Božiemu kráľovstvu v osobnom napredovaní a v živote Cirkvi a ľudstva. Pretože *tým víťazstvom, ktoré premohlo svet, je naša viera*¹³. Týmto spôsobom prispějeme k tomu, aby sa uskutočnila túžba nášho Otca, ktorú od okamihu založenia Opus Dei môžeme nájsť na jeho perách a v jeho listoch: *regnare Christum vólumus!*, chceme, aby Kristus vládol.

Dnes začína adventné obdobie, týždne príprav na Narodenie Pána. Tieto dni nám môžu pomôcť – tým, že budeme s úžasom ešte raz premýšľať o dobrote a milosrdenstve nášho Boha Otca, ktorý poslal na svet svojho Syna – obnoviť naše túžby byť v každom okamihu vnímavými na Božie svetlá a slová, a to hlavne čítaním a rozjímaním Svätého písma.

Vstupnou bránou týchto sviatkov je slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie, ktorá je učiteľkou viery, naša nádej a nádherný príklad toho, ako je možné milovať Boha a blížneho skrze Boha srdcom, myslou a zmyslami úplne pohrúženými v Pánovi. Položme väčší dôraz na prípravu tohto, už tak blízkeho, sviatku, tým, že sa s veľkou synovskou láskou budeme obracať na našu Matku na nebi.

V tejto modlitbe dajme tiež priestor prosbám za Cirkev a pápeža, za jeho spolupracovníkov, za moje úmysly, za všetky duchovné a materiálne potreby mužov a žien dneška. Nech nám nikdy nie sú ľahostajné – vďaka Bohu, som si istý, že sa to nestane – materiálne a duchovné ťažkosti, niekedy skutočné tragédie, ktoré postihli toľko ľudí na celom svete.

Je niekoľko sviatkov Diela počas tohto mesiaca. Medzi nimi, zriadenie Rímskeho kolégia Panny Márie v roku 1953. Ďakujme Bohu za všetky významné výročia z histórie Diela.

S láskou Vás žehná

Váš Otec

+ Javier

Rím, 1. decembra 2013

¹⁰ Svätý Josemaría, Poznámky z rozjímania, 26.7.1937.

¹¹ Iz 59, 1.

¹² Ž 104, 10.

¹³ 1 Jn 5, 4.